

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 9 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu w sprawie o sygn. akt I Ns 356/15 w punkcie 1 zobowiązał T. O. jako sprawcę przemycy w rodzinie do opuszczenia wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami budynku mieszkalnego nr (...) położonego w B., gmina Ł., a stanowiącego własność wnioskodawczynie A. Ł., w punkcie 2 przyznał radcy prawnemu T. B. ze Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Łowiczu kwotę 147,60 zł w tym 23% podatku VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego świadczonego uczestnikowi T. O. z urzędu, w punkcie 3 postanowił, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez uczestnika postępowania – T. O..

Zaskarżonemu orzeczeniu uczestnik zarzucił naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie nietrafnej oceny niektórych dowodów w sprawie, tj. z przesłuchania w charakterze strony A. Ł. i zeznań H. W. z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego, w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd, iż uczestnik postępowania stosował wobec wnioskodawczynie przemoc, czym czynił szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń faktycznych.

Wobec powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku o zobowiązanie T. O. do opuszczenia domu mieszkalnego położonego w B. nr 63 oraz o zasądzenie od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za postępowanie apelacyjne według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, który Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własny, a także w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać, że w myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki

formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga więc określenia jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Formułując taki zarzut powinien zatem określić, jaki konkretnie dowód i z naruszeniem jakich dokładnie wskazanych kryteriów sąd ocenił niewłaściwie. Nie może to być natomiast zarzut wynikający z samego niezadowolenia strony z treści orzeczenia, przy jednoczesnym braku argumentacji jurydycznej.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że – wbrew twierdzeniom apelującego – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu I instancji.

W szczególności nie można się zgodzić ze stanowiskiem apelującego, aby Sąd Rejonowy nieprawidłowo ocenił zeznania powódki oraz świadka H. W.. Zeznania te bowiem korelowały z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z dokumentacją zgromadzoną w aktach sprawy II K 453/14 i przeprowadzonymi tam dowodami osobowymi w postaci między innymi zeznań funkcjonariuszy Policji, przeprowadzających interwencję na nieruchomości wnioskodawczynie, położonej czy pracownicy (...)u.

Uczestnik natomiast poprzez twierdzenia, że A. Ł. spożywała razem z nim alkohol, starał się umniejszać swoją winę i przerzucać odpowiedzialność na wnioskodawczynię. W nie można jednak odmówić wiarygodności zeznaniom wnioskodawczynie, gdyż były konsekwentne i wewnętrznie spójne. Ponadto ogólnikowy charakter jej wypowiedzi nie oznaczał, że opiswane sytuacje nie miały miejsca.

Okoliczność, że świadek – ojciec wnioskodawczynie nie był bezpośrednim świadkiem zdarzeń przemocy stosowanej przez uczestnika nie stanowi żadnego argumentu przemawiającego za tym, aby zeznaniom H. W. z tego powodu odmówić waloru wiarygodności i tym samym twierdzić, że takie zdarzenia nie miały miejsca. Zauważenia również wymaga, że H. W. potwierdził, że uczestnik zachowywał się agresywnie w stosunku do jego córki. Ponadto świadek ten zamieszkuje na tej samej nieruchomości, co wnioskodawczynie co świadczy o tym, że uczestniczył w dramacie córki. Potwierdzeniem tego są m.in. zgłaszane przez niego interwencje Policji.

Ponadto, jak słusznie zauważył Sąd I Instancji, stosowanie przemocy rodzinnej rozgrywa się za czterema ścianami, w ukryciu przed ludźmi, a najczęściej jej jedynymi świadkami są sprawca i ofiara. Do wyjątkowych należą sytuacje, że sprawca przemocy rodzinnej okazuje swe negatywne emocje, przejawy agresywnego zachowania przy osobach postronnych. W związku z powyższym najczęściej jedyne bezpośrednie źródło dowodowe stanowi zeznanie ofiary przemocy, co miało miejsce również w przedmiotowej sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Wobec faktu, że uczestnik był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego, który złożył wniosek o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone ani w całości ani w części, należało przyznać radcy prawnemu T. B. wynagrodzenie za udzielenie uczestnikowi pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Wynagrodzenie pełnomocnika uczestnika wyliczono na podstawie § 14 pkt 3 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 roku poz. 1805).